

„Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání“

V tomto článku se budeme zabývat hlavně kapitolami 14 a 15 Janova evangelia. Nacházíme se na konci Ježíšova díla. Jidáš zradil Pána a vede Jeho nepřátele, aby Ho zatkli a nakonec ukřižovali. V těchto posledních hodinách dává Ježíš svým učedníkům poslední pokyny. Jsou to zásadní pokyny a musíme jim věnovat plnou pozornost.

Začneme Janem 14:15. Tam Pán řekl:

Jan 14:15

„Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání;“

Mnoho lidí se rozčiluje, když slyší o přikázáních. Je to kvůli zkreslenému pohledu na Boží milost, podle kterého jsou milost a přikázání protiklady. Podle tohoto názoru tedy, protože spasení je z milosti, nemusíme dodržovat žádná přikázání, nebo v nejlepším případě mohou být taková přikázání dobrá, ale jejich dodržování není absolutně nutné. Podle tohoto názoru je nutné „věřit“. Pokud „věříme“, ale nesnažíme se zachovávat Pánova přikázání, není to žádný vážný problém. Podle tohoto názoru se tedy víra jeví jako stav mysli, něco, čemu věřím, ale není absolutně nutné jednat v souladu s tím, čemu věřím. Bylo by hezké, kdybych jednal v souladu s tím, ale takové jednání není považováno za povinné. A zde přichází Pán, aby rozbil všechny tyto mentální konstrukce. „Milujete mě?“ „Pokud ano, dodržujte moje přikázání,“ řekl a nenechal žádný prostor pro nesprávný výklad.

To, co jsme právě četli, odráží Jeho učení, které se nachází ve všech evangeliích a které jasně ukazuje hluboký význam dodržování Pánových přikázání. Například v Lukášovi 6:46-49 čteme:

Lukáš 6:46-49

„Proč mne oslovujete ‚Pane, Pane‘, a nečiníte, co říkám? Víte, komu se podobá ten, kdo slyší tato má slova a plní je? Je jako člověk, který stavěl dům: kopal, hloubil, až položil základy na skálu. Když přišla povodeň, přivalil se proud na ten dům, ale nemohl jím pohnout, protože byl dobře postaven. Kdo však uslyšel má slova a nejednal podle nich, je jako člověk, který vystavěl dům na zemi bez základů. Když se na něj proud přivalil, hned se zřítíl; a zkáza toho domu byla veliká.“

A Matouš 7:21

„Ne každý, kdo mi říká ‚Pane, Pane‘, vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích.“

Jak Ježíš jasně říká, nestačí ho nazývat „Pane, Pane“. Musíme také dělat to, co říká, vůli jeho Otce, jeho přikázání. Nazývat ho Pánem, ale odmítat plnit jeho přikázání, nás do království nebeského nepřivede. Právě jsme to četli! Snažit se plnit Boží vůli tedy není volitelné. Není to něco, co děláme, když se nám chce, ale když se nám nechce, nevádí. Naopak, je to povinné a naprosto zásadní, protože bez toho nevejdeme do království nebeského. To činí plnění Boží vůle znakem pravého učedníka. Učedníka, který vezme svůj kříž a následuje Ho. Toho, kdo si vybral úzkou bránu a ne širokou cestu, která vede ke zničení.

Matouš 7:13-14

„Vejděte těsnou branou; prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kdo tudy vcházejí. **Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málokdo ji nalézá.“**

A Matouš 16:24-25

„Tehdy řekl Ježíš svým učedníkům: **„Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne.** Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde; kdo však ztratí svůj život pro mne, nalezne jej.”

Chceme jít za Ním? Pak zapřeme sami sebe, vezmeme svůj kříž a následujme Ho. Projdeme úzkou branou a vykročíme na obtížnou cestu, jedinou cestu, která vede k životu. Široká cesta, cesta, kterou jde většina, SNADNÁ cesta, která nevyžaduje žádný kříž, kde je vše snadné a kde můžeme žít jako svět bez pokání, vede ke zničení. Pouze obtížná cesta vede k životu.

Vraťme se však k evangeliu podle Jana a k tomu, co Pán řekl svým učedníkům té poslední noci:

Jan 14:21

„Kdo přijal má přikázání a zachovává je, ten mě miluje. A toho, kdo mě miluje, bude milovat můj Otec; i já ho budu milovat a dám mu to poznat.”

Milujeme Ježíše, když zachováváme jeho přikázání. „Kdo přijal má přikázání a zachovává je, ten mě miluje,” řekl. Tyto dvě věci – milovat Ježíše a zachovávat jeho přikázání – jsou tedy neoddělitelně spojeny. Milujeme ho, pokud zachováváme jeho přikázání. A zachováváme jeho přikázání, protože ho milujeme. Jinak ho nemilujeme skutečně. Ve skutečnosti to řekl ve verších 23 a 24:

Jan 14:23-24

„Ježíš mu odpověděl: „Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek. **Kdo mě nemiluje, nezachovává má slova.** A slovo, které slyšíte, není moje, ale mého Otce, který mě poslal.”

Nezáleží na tom, co říkáme, ale na tom, co děláme. Říkat, že milujeme Pána, ale nedělat to, co říká, není známkou upřímné „lásky“, ale pouze „lásky“ ve slovech. Skutečná snaha dodržovat Jeho přikázání, i když se nám to nedaří, je tím, co opravdu ukazuje, zda Ho milujeme, nebo ne. A jaká je pro nás, drazí bratři a sestry, naděje, pokud se snažíme dodržovat Jeho slova? Ježíš nás bude milovat a zjeví se nám! A Jeho Otec nás bude milovat! On a Otec k nám přijdou a učiní si v nás svůj domov! Nechceme to snad? Nechceme se stát domovem Otce a Syna? Nechceme, aby se nám Ježíš zjevil? Já bych to velmi rád! A věřím, že vy také! Ale musíme pro to něco udělat. **Musíme zachovávat Jeho přikázání.** Musíme vzít svůj kříž a následovat Ho. Nesmíme chodit podle těla, nesmíme chodit po široké cestě světa, ale úzkou branou.

Mnoho křesťanů hledá „tajemství“ pravého společenství s Pánem. Mnoho kazatelů také představuje pravé společenství s Pánem jako něco, k čemu existuje tajemství, že oni údajně znají klíč k němu a my musíme následovat jejich recept, abychom ho našli. Ale moji bratři, žádné tajemství neexistuje! Všechno je jasné. Ježíš to řekl naprosto jasně:

Jan 14:21

„Kdo přijal má přikázání a zachovává je, ten mě miluje. A toho, kdo mě miluje, bude milovat můj Otec; i já ho budu milovat a dám mu to poznat.“

Klíčem je zachovávat Pánova přikázání, Jeho Slovo. Kdo je zachovává, ten skutečně miluje Pána a bude milován Otcem i Synem. Otec i Syn v něm budou mít svůj domov a Boží Syn se mu zjeví. Je to tak jednoduché a tak pravdivé.

Vinný kmen a ratolesti

Poté, co Ježíš toto jasně řekl, pokračoval podobenstvím o vinném kmeni:

Jan 15:1-9

„Já jsem pravý vinný kmen a můj Otec je vinař. Každou mou ratolest, která nenese ovoce, odřezává, a každou, která nese ovoce, čistí, aby nesla hojnější ovoce. Vy jste již čisti pro slovo, které jsem k vám mluvil. **Zůstaňte ve mně, a já ve vás.** Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li při kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li při mně. **Já jsem vinný kmen, vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojné ovoce; neboť beze mne nemůžete činit nic. Kdo nezůstane ve mně, bude vyvržen ven jako ratolest a uschne; pak ji seberou, hodí do ohně a spálí.** Zůstanete-li ve mně a zůstanou-li má slova ve vás, prostě, oč chcete, a stane se vám. Tím bude oslaven můj Otec, když ponese hojné ovoce a budete mými učedníky. Jako si Otec zamiloval mne, tak jsem si já zamiloval vás. Zůstaňte v mé lásce.”

Pán v této nádherné pasáži pokračuje v tom, co řekl dříve. On je vinný kmen, my jsme ratolesti vinného kmene a Otec je vinař. Jako ratolesti musíme zůstat ve vinném kmeni. „Zůstaňte ve mně, a já ve vás” řekl. Zůstaneme-li v něm, ponese mnoho ovoce. Nezůstaneme-li v něm a skončíme bez ovoce, pak uschneme a, jak řekl Pán, skončíme stejně jako suché ratolesti: budou shromážděny a hozeny do ohně. Vidíme tedy opět, že zůstat ve vinném kmeni, skutečně milovat Ježíše a následovat ho tím, že zachováváme jeho přikázání, není vůbec volitelné, ani to není něco, co je zaručeno všem věřícím. Naopak, je to každodenní rozhodnutí, stejně jako je každodenním rozhodnutím to, zda budeme nebo nebudeme dělat to, co nám Pán přikazuje.

V této souvislosti mi přichází na mysl podobenství o rozsévači: v něm semeno Božího slova vyklíčilo ve třech ze čtyř typů srdcí, na která padlo. Plody však přineslo pouze v jednom typu srdce. V dalších dvou skončilo bez ovoce. Zde jsou tyto tři kategorie:

Lukáš 8:13-15

„Na skále – to jsou ti, kteří s radostí přijímají slovo, když je uslyšeli; protože v nich však nezakořenilo, věří jen nějaký čas a v čas pokušení odpadají. Semeno padlé do trní jsou ti, kteří uslyší, ale potom je starosti, majetek a rozkoše života dusí, takže nepřinesou úrodu.

Semeno v dobré zemi jsou ti, kteří uslyší slovo, zachovávají je v dobrém a upřímném srdci a s vytrvalostí přinášejí úrodu.”

První dvě kategorie slyšely slovo, uvěřily mu, ale neuchovaly si ho. První z těchto dvou kategorií „věří na chvíli a v době pokušení odpadají“. Druhá „když slyší, odcházejí a jsou duseni starostmi, bohatstvím a rozkošemi života a nepřinášejí ovoce“. Pouze třetí kategorie přinesla ovoce. Ostatní dvě bohužel ne. Pravděpodobně začaly jasně a s radostí. Ale nakonec je jiné věci nebo pronásledování přiměly změnit názor. Ano, kdysi věřili. Slovo výslovně říká o první z těchto dvou kategorií, že věří jen na chvíli. Byli věrní, ale jen na chvíli. Nestačí, bratři, být věrní jen na chvíli. Chceme být věrní NAVŽDY, až do posledního dechu. Nestačí být ani neplodnými „věřícími“, kteří slouží sami sobě. Kteří nazývají Ježíše Pánem, Pánem, ale odmítají dělat to, co říká. Místo toho chceme být plodní, abychom se ujistili, že činíme vůli Otce a sloužíme Ježíši tím, že plníme Jeho přikázání, den za dnem, až do konce.

Ale pokračujme v Janovi 15:

Jan 15:10-14

„Zachováte-li má přikázání, zůstanete v mé lásce, jako já zachovávám přikázání svého Otce a zůstávám v jeho lásce. To jsem vám pověděl, aby moje radost byla ve vás a vaše radost aby byla plná. To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás. Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele. Vy jste moji přátelé, činíte-li, co vám přikazuji.“

V tomto posledním projevu k učedníkům, několik hodin nebo minut před svým zatčením, Pán opakovaně hovoří o zásadním významu dodržování svých přikázání. Jsme jeho přátelé, pokud činíme to, co nám přikazuje. Jsme ve vinném kmeni, pokud zůstáváme v něm, pokud pečujeme o své srdce a udržujeme je dobré, aby semeno Slova mohlo přinést mnoho ovoce, jak si Pán přeje. Kdokoli slyší slova „ovoce“ a „přikázání“ a

cítí se nepříjemně, protože údajně nemáme co dělat, protože Pán za nás udělal vše, měl by se zamyslet. Pán se totiž nejen necítí nepříjemně, když takto mluví, ale opakuje to znovu a znovu, aby bylo zcela jasné, co od nás chce, a že je to povinné a ne něco, co je hezké, když to uděláme, ale když to neuděláme, nic se neděje. Je to tak důležité, že každý, kdo odmítá plnit Jeho přikázání a zůstává na vinném kmeni, pokud nečiní pokání, nikdy Ho nepozná, bude odříznut od vinného kmene a nevejde do království nebeského. To v žádném případě neznamená, že neupadneme nebo nezhřešíme! Znamená to však, že se navzdory našim selháním a pádům snažíme zachovávat Boží slovo. Běžíme závod víry a i když můžeme padat, dokonce i každý den, vstáváme a pokračujeme, upírajíce zrak na Pána Ježíše:

Židům 12:1-2

„... **odhodme všecku přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí, a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo, s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru** od počátku až do cíle. Místo radosti, která se mu nabízela, podstoupil kříž, nedbaje na potupu; proto usedl po pravici Božího trůnu.”

Láska: hlavní přikázání

Když už mluvíme o Pánových přikázáních, je jedno, které je všechny zahrnuje, a to přikázání milovat jeden druhého. Jak čteme ve verši 12:

Jan 15:12

„Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele.”

A abychom se neklamali, nejde zde o lacinou lásku, lásku pouze slov, ale o lásku skutky. Jak Jan řekl ve svém prvním listě:

1 Jan 3:18

„Dítky, nemilujme pouhým slovem, ale opravdovým činem.”

A co to znamená, objasnil o několik veršů dříve:

1 Jan 3:14-18

„My víme, že jsme přešli ze smrti do života, protože milujeme své bratry. Kdo nemiluje, zůstává ve smrti. Kdokoliv nenávidí svého bratra, je vrah – a víte, že žádný vrah nemá podíl na věčném životě. Podle toho jsme poznali, co je láska, že on za nás položil život. A tak i my jsme povinni položit život za své bratry. Má-li někdo dostatek a vidí, že jeho bratr má nouzi, a bez soucitu se od něho odvrátí – jak v něm může zůstat Boží láska? Dítky, nemilujme pouhým slovem, ale opravdovým činem.”

Znovu se setkáváme se slovem „zůstat“. Pokud ty nebo já nemilujeme svého bratra nebo sestru, pak nezůstáváme ve vinném kmeni, ale ve smrti! Pokud ty a já nenávidíme svého bratra, pak jsme vrazi! A pokud nečiníme pokání, neklameme sami sebe: zdědíme to, v čem zůstáváme, totiž smrt. Navíc říkáme, že milujeme Pána, ale náš bratr vedle nás je v nouzi a my se rozhodneme dívat se jinam? Neklamejme se: Boží láska v nás nezůstává a my nezůstáváme v NĚm, ve vinném kmeni! Pravost naší víry se prokazuje našimi činy. Následovat Pána neznamena říkat správné věci – milovat jen slovy –, ale také dělat správné věci, milovat činy a v pravdě. Velmi jasný důkaz toho nám dává Pán v Matoušovi 25:34-46:

Matouš 25:34-46

„Tehdy řekne král těm po pravici: 'Pojďte, požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa. Neboť jsem hladověl, a dali jste mi jíst, žíznil jsem, a dali jste mi pít, byl jsem na cestách, a ujali jste se mne, byl jsem nahý, a oblékli jste mě, byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste za mnou.

Tu mu ti spravedliví odpoví: 'Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a nasýtili jsme tě, nebo

žíznivého, a dali jsme ti pít? Kdy jsme tě viděli jako pocestného, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsme tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme za tebou?, **Král jim odpoví a řekne jim: 'Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.'** Potom řekne těm na levici: 'Jděte ode mne, prokletí, do věčného ohně, připraveného ďáblu a jeho andělům! **Hladověl jsem, a nedali jste mi jíst, žíznil jsem, a nedali jste mi pít, byl jsem na cestách, a neujali jste se mne, byl jsem nahý, a neoblékli jste mě, byl jsem nemocen a ve vězení, a nenavštívili jste mě.** Tehdy odpoví i oni: „Pane, kdy jsme tě viděli hladového, žíznivého, pocestného, nahého, nemocného nebo ve vězení, a neposloužili jsme ti?“ **On jim odpoví: „Amen, pravím vám, cokoliv jste neučinili jednomu z těchto nepatrných, ani mně jste neučinili.“** A půjdou do věčných muk, ale spravedliví do věčného života.

A jak řekl Jakub:

Jakub 1:22-27

„Podle slova však také jednejte, nebudte jen posluchači – to byste klamali sami sebe! Vždyť kdo slovo jen slyší a nejedná podle něho, ten se podobá muži, který v zrcadle pozoruje svůj vzhled; podívá se na sebe, odejde a hned zapomene, jak vypadá. Kdo se však zahledí do dokonalého zákona svobody a vytrvá, takže není zapomnětlivý posluchač, nýbrž také jedná, ten bude blahoslavený pro své skutky. Domnívá-li se kdo, že je zbožný, a přitom nedrží na uzdě svůj jazyk, klame tím sám sebe a jeho zbožnost je marná. **Pravá a čistá zbožnost před Bohem a Otcem znamená pamatovat na vdovy a sirotky v jejich soužení a chránit se před poskvrnou světa.**”

Závěr

Na závěr, drazí bratři a sestry: musíme se každý den snažit dodržovat Pánova přikázání. Milovat se navzájem – ne slovy, ale skutky – je hlavní přikázání. A pokud se milujeme navzájem, budeme si navzájem odpouštět, nebudeme toužit po zlých věcech,

nebudeme o sobě navzájem mluvit špatně, nebudeme si navzájem závidět. Vzpomeňme si na definici lásky, kterou nám dal apoštol Pavel v 1. Korintánům 13:

1. Korintánům 13:4-7

„Láska je trpělivá, laskavá, nezávidí, láska se nevychloubá a není domýšlivá. Láska nejedná nečestně, nehledá svůj prospěch, nedá se vydráždit, nepočítá křivdy. Nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy. Ať se děje cokoliv, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá.“

Pak budeme pravými učedníky našeho Pána. Pak přijde Kristus a zjeví se nám. Pak přijde Otec i Syn a učiní si v nás svůj domov. Pak budeme přáteli Ježíše. Pak budeme mluvit a On nás bude poslouchat! A nemysleme si v žádném případě, že Jeho přikázání jsou těžká. Ne! Jsou snadná, protože On nám pomáhá je plnit:

Matouš 11:28-30

„Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce: a naleznete odpočinutí svým duším. **Vždyť mé jho netlačí a břemeno netíží.**“

Usilujme tedy o to, abychom plnili Jeho vůli. Usilujme o to, abychom zůstali ve vinném kmeni a v přítomnosti Pána, přítomnosti, která je dána pouze těm, kteří v Něm zůstávají. A dělejme to až do konce, den za dnem.